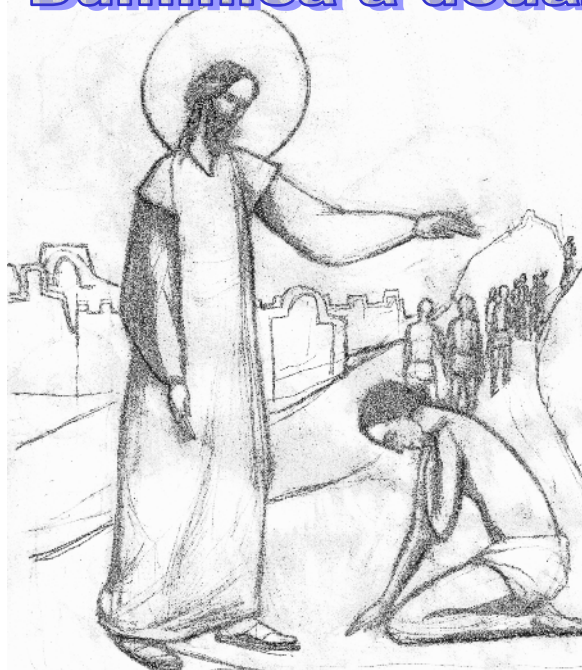

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și noua după Rusalii

Grafică realizată de Maria Gheorghii

Începând de Miercuri, 18 ianuarie 2005, se desfășoară Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor.
Despre PROGRAMUL manifestărilor amănunte în pag. a 4-a.

Fragment din mesajul PREA FERICITULUI PĂRINTE TEOCTIST adresat cu prilejul Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor:

„Solidaritatea și dragostea pe care Biserica noastră, împreună cu celelalte Biserici creștine din România, le-au arătat față de semenii noștri, s-a concretizat nu doar prin rugăciunile înălțate lui Dumnezeu, ci și prin fapte de ajutorare, indiferent de neamul căruia îi aparțin sau de credința pe care o împărtășesc. Toate aceste strădanii ale noastre sunt împliniri ale cuvintelor Mantuitorului Hristos că „unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20), cuvinte la care suntem invitați să reflectăm în această săptămână de rugăciune comună, împlinind fapte ale dragostei și ale milei creștine. În acest duh al frățietății, suntem, de aceea, chemați neîncetat, fiecare dintre noi, de către Fiul lui Dumnezeu, Întrupat din iubire față de oameni, Care, prin Duhul Sfânt, lucrează în Biserică la mântuirea noastră, să împlinim, prin credință și fapte bune, îndemnul Mantuitorului: „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este!” (Matei 5, 48).

Cu aceste gânduri, vă îmbrățișez pe toți în Hristos Domnul nostru și vă împărtășesc părinteasca binecuvântare!”

Evangelia duminicii **Vindecarea celor zece leproși** **(Luca XVII, 12-19)**

12. Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe,

13. Și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!

14. Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit.

15. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.

16. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-i. Și acela era samaritanian.

17. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit ? Dar cei nouă unde sunt ?

18. Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam ?

19. Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.

Din tâlcuirea Evangheliei - Arhim. Teofil Părăian

Când Domnul Hristos a spus: „*Oare nu zece s-au vindecat ? Ceilalți nouă unde sunt ?*”, a arătat prin aceste cuvinte că El așteaptă recunoștința de la toți care primesc vreo binefacere. Toți suntem datori cu mulțumire față de Dumnezeu; toți suntem datori cu mulțumire față de binefăcătorii noștri; toți suntem datori cu mulțumire față de oricare dintre oamenii care ne-au făcut vreun bine, suntem recunoscători. Suntem datori cu recunoștință mai întâi față de Dumnezeu, apoi suntem datori cu recunoștință față de oamenii pe care l-a pus Dumnezeu după El Însuși. Am mai spus lucrul acesta, iubiți credincioși, că cele zece porunci încep cu patru porunci care reglementează raportul dintre om și Dumnezeu – ce trebuie să facă omul față de Dumnezeu. Apoi vine porunca a 5-a, în care ni se poruncește cinstirea față de părinții noștri, iar apoi vin alte cinci porunci în care se reglementează raportul dintre om și om.

Sfântul Chiril al Alexandriei – și m-aș bucura mult să țineți minte lucrul acesta – spune să băgăm de seamă că întâi este Dumnezeu, apoi sunt părinții noștri prin care ne-a adus Dumnezeu în această lume, și apoi sunt ceilalți oameni. Deci, sunt trei raportări: întâi față de Dumnezeu, apoi față de părinții noștri și apoi față de oameni.

(urmare în pagina 3)

Suferința mântuie

"În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Ioan 16,33)

Se spune în înțelepciunea românească și o spun și Sfinții Părinți: *"Dumnezeu nu dă omului mai mult decât poate acesta duce"*. De cele mai multe ori, în diverse situații, realizăm că așa este. Când avem o suferință, un necaz, ne descoperim mai puternici decât am fi crezut că suntem în stare. Dacă am fi întrebați înainte, cu siguranță am răspunde că: "eu nu aș rezista niciodată la încercarea asta, eu nu aș putea". Când vedem toată suferința care este pretutindeni în jurul nostru și mai ales la cei dragi, primul gând este că nu știi de unde au acei oameni puterea să accepte, să înfrunte și să depășească necazul care i-a cuprins, iar unii dintre ei chiar să poarte cu eroism și cu smerenie această cruce. Dar dacă ți se întâmplă și ție, poți descoperi că ești puternic și rezisti la toate încercările, condiția esențială fiind aceea de a nu cădea pradă disperării, care este calea sigură spre pierzanie. Însă rezervele de putere ale firii noastre sunt de fapt nesfârșite când sunt în legătură cu Dumnezeu. Mai ușor biruim greutățile prin răbdare decât prin lupta de a nu le primi, de a le ocoli cu orice preț. Toate primejdiile și necazurile care nu sunt întâmpinate cu răbdare aduc un chin îndoit, căci răbdarea omului este pe măsura încercărilor ce vin asupra-i. Pe măsura smereniei, ni se dă și răbdarea în greutățile întâmpinate și după răbdarea noastră ni se ușurează povara necazului și primim mângâieri. Câte nu a suferit și pătimit Iov ?! Dar să nu uităm că el a primit îndoit de la Dumnezeu la capătul suferinței lui, pentru smerenia și răbdarea lui. Domnul nu ne părăsește nici o clipă, El doar ne trimite încercări, pe care le merităm pentru nenumăratele noastre păcate.

Boala survine ca urmare a păcatelor, dar poate să vină și pentru smerirea cugetului, iar uneori chiar pentru a ne curăți sufletul de gândurile rele sau de patimi. Toate cele ce ni se întâmplă, necazuri și suferințe, pot fi primite în trei feluri de către oameni: unii refuză să accepte încercările vieții, alții se revoltă, socotindu-se nedreptățiți, alții se resemnează, rabdă, întristându-se și suferind în tăcere. Doar cei aleși primesc cu mulțumire suferința, transformand-o în folos și în cale spre mântuire.

Cel ce cunoaște necazurile și le îndură este un om încercat și mai câștigat în viață decât cel pentru care viața decurge lin, fără obstacole. De altfel, se poate observa că oamenii care nu erau credincioși se întorc pe calea cea bună și dreaptă atunci când au un necaz sau o supărare, atunci le deschide Dumnezeu ochii și își înalță privirea către cer, rugându-se pentru îndurare. Dar trebuie să ne arătăm statornici și stăruitori în rugăciune pentru ca cererea noastră să fie ascultată și îndeplinită. Trebuie să mulțumim pentru toate darurile pe care Dumnezeu le-a revărsat în viața noastră în fiecare clipă și mai ales pentru orice moment de suferință care ne-a fost trimis cu un rost și pe care trebuie să îl valorificăm în

folosul mântuirii noastre, prin smerenie, răbdare și rugăciune.

Sfântul Isaac Sirul spune că *"acela care fuge de ispite sau de încercări fuge, de fapt, de virtute"*. Răbdarea duhovnicească a încercărilor ne apropie de Dumnezeu. Încercările sunt de folos oricărui om, mai spune Sfântul Isaac Sirul, cel ce le primește fiind scutit de necazurile veșnice. Există o alternanță regulată între bucurii și necazuri în lumea aceasta. Puterea sau rezistența noastră la încercări este un mod de a ne proba dragostea față de Dumnezeu. Necazurile și încercările sunt *"calea negativă de cunoaștere a iubirii divine"*, cum spune Părintele Ioan Teșu în lucrarea sa, *Teologia necazurilor*. Prin aceste încercări considerate negative (pentru că sunt atâtea alte căi prin care putem cunoaște iubirea lui Dumnezeu față de oameni), ne putem mântui și desăvârși spiritual.

Marina Irimia

Situații limită ale existenței umane

Am intrat în secolul XXI. Unii dintre noi vor spune: „Și ce dacă ? Ce, s-a schimbat ceva ?” Eu cred că peste tot în jurul nostru se produc schimbări. Dar oare și în interiorul nostru ? Aceasta este o întrebare grea.

Ca asistent social, mi-a fost dat să văd multe grozăvii. Mi-am dat seama că boala și necazul nu țin cont de vârstă, sex sau statut social. Vin, te izbesc și așteaptă reacții din partea ta. Unii, cu mai mult curaj, putere materială sau cu atuuul vârstei reacționează prompt. Alții fie nu pot, fie se complac în situație așteptând ajutor din exterior, din partea semenilor.

Dar ce te faci când bătrânețea, boala sau marginalizarea te izolează într-un con de umbră. Ce pot face copiii abandonati sau orfani, femeile maltratate, bătrânii care nu-și mai pot achita facturile, nu-și mai pot cumpăra medicamente sau pur și simplu, nu au ce mânca; ce pot face bătrânii alungați de acasă chiar de proprii copii sau familiile dezbinat din cauza alcoolului sau violențelor ? Unde pot găsi sprijin copiii aflați în situațiile limită din familie ?

Se spune că societatea în care trăim a evoluat. Dar de multe ori mă întreb de ce mai trăim unii lângă alții dacă oricum suntem singuri în egoismul nostru ? Am uitat să-l privim pe cel din fața noastră dincolo de aparențe și fără să-l judecăm pentru ceea ce este sau cum este. Am uitat că cel de lângă noi este oglinda noastră și reflectă foarte bine propriile noastre curențe. Și atunci, dacă am putea să-i iubim, am ajunge să ne iubim și pe noi. Iar dacă am reuși să-i respectăm, am ajunge să ne respectăm și pe noi înșine.

Nu știm niciodată la cine, când și de unde vine necazul. Să întindem o mână de ajutor tuturor celor care au nevoie, să iertăm și să-i iubim pe toți indiferent de imaginea lor, pentru că toate acestea se vor întoarce și ne va da mereu puterea de a merge mai departe.

Anca Mihaela Fasolă

Din tâlcuirea Evangheliei - Arhim. Teofil Părăian

În orice caz, Dumnezeu întotdeauna este binefăcătorul nostru, deci trebuie să-I mulțumim Domnului, apoi părinților noștri care ne-au adus în lumea aceasta și prin care Dumnezeu a lucrat ca să venim în lumea aceasta. Părinții noștri, așa cum sunt ei, sunt puși îndată după Dumnezeu, iar noi suntem datori cu recunoștință față de ei, dar nu numai cu recunoștință teoretică, ci și cu o recunoștință practică. Adică să simtă că le suntem mulțumitori și cinstitori și să-i sprijinim în măsura în care putem să-i sprijinim. Și apoi avem recunoștință față de toți binefăcătorii noștri: față de părinții duhovnicești, față de preoți, față de învățătorii noștri, față de binefăcătorii noștri de orice fel.

Domnul nostru Iisus Hristos, Cel care a primit recunoștința și care cere recunoștința, El Însuși a fost recunoscător; cred că v-ați adus aminte unii dintre voi de împrejurarea aceea în care Domnul Hristos a primit ungerea pe care I-a adus-o o femeie care a turnat mir peste El și cum a rânduit Domnul Hristos ca fapta ei, și femia care a împlinit acea faptă de cinstire, să fie propovăduită oriunde, pretutindeni unde se propovăduiește Evanghelia.

Știți că Sfântul Evanghelist Matei, în capitolul 26 din Sfânta Evanghelie de la Matei, și Sfântul Evanghelist Marcu, în capitolul 14 din Sfânta Evanghelie de la Marcu, ne spun că înainte de pătimirea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos a fost cinstit cu mir de către o femeie care a turnat peste El mir de mult preț. Sfântul Evanghelist Marcu chiar spune că mirul pe care l-a întrebuințat femeia a costat trei sute de dinari, asta însemna prețul a trei sute de zile de lucru. Cu un dinar pe zi s-au tocmit cei care au lucrat la vie, o știm tot din Sfânta Evanghelie de la Matei. Deci, înseamnă că prețul a trei sute de dinari însemna prețul a trei sute de zile de lucru.

Mirul acesta l-a întrebuințat femeia ca să-și arate cinstirea față de Domnul Hristos și atunci s-a făcut o nedumerire, o nemulțumire. Unii dintre cei care erau atunci de față, chiar ucenicii ai Mântuitorului nostru Iisus Hristos, au zis: „*Pentru ce s-a făcut această risipă ? Era mai bine să se vândă mirul acesta cu mai mult de trei sute de dinari și banii să se dea săracilor*”. Atunci Domnul Hristos a intervenit și a spus un cuvânt veșnic: „*Pentru ce faceți supărare femeii ?*” sau „*Nu faceți supărare femeii*”. Să știți, iubiți credincioși, că acest cuvânt ni se adresează nouă tuturor și anume ne îndatorează să nu facem supărare, să fim cu grijă, să nu mâhnim. Să fim cu grijă să nu ne nemulțumim, să fim cu grijă, să ne întărim în bine, să aducem ceva bun în viața noastră, să nu aducem nemulțumire în jurul nostru.

Și apoi a zis că ea a făcut lucru bun și a adăugat la urmă: „*Oriunde se va propovădui Evanghelia, să se spună și ce a făcut ea, spre pomenirea ei*”. Aceasta ce înseamnă, iubiți credincioși ? Înseamnă că oriunde se va vorbi despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos, despre nașterea Lui cea mai presus de fire, despre învățătura Lui, despre minunile Lui; oriunde se va vorbi despre răstignirea Lui cea din iubire pentru noi, oriunde se va

vorbi despre răstignirea Lui cea din iubire pentru noi, oriunde se va vorbi despre învierea Lui, oriunde se va spune ceva despre înălțarea Domnului Hristos, oriunde se va răspândi Evanghelia, se va spune și despre femeia aceea care a fost vrednică de recunoștința din partea Domnului Hristos și prin aceasta Domnul Hristos, El Însuși, ne dă pildă de recunoștință.

Oamenii de mai târziu s-au întrebat cum anume trebuie să ne arătăm recunoștința, ce stare sufletească trebuie să aibă acela care primește o binefacere, față de binefăcătorul său. Să știți că întrebarea aceasta a fost pusă chiar Sfântului Vasile cel Mare, și el răspunde la această întrebare. Zice așa: că orice om, care primește vreo binefacere de la cineva, trebuie să se simtă în fața binefăcătorului cum s-a simțit Sfântul Apostol Petru când Domnul Hristos vroia să-i spele picioarele și când a zis: „*Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele ?*” Adică, cu alte cuvinte: „*Doamne, nu se poate așa ceva; sunt prea mic ca Tu, Cel mare, să-mi speli mie picioarele!* Așa trebuie să gândească orice primitor de binefacere, față de omul care-l ajută: *Nu sunt vrednic de binefacerea asta, e prea mult din partea ta pentru nimicnicia mea.* Dacă avem starea aceasta față de binefăcătorii noștri, de orice fel ar fi binefacerea pe care o primim, suntem pe calea pe care o vrea Dumnezeu !

Dar lucrurile au mers mult mai departe la unii: au fost sfinți care au avut cunoștință și față de cei care le-au făcut lor rău. De ce ? Pentru că aceia făcându-le rău își împlineau o patimă, dar cei care au știut cum să folosească patima și împrejurarea, au câștigat pentru binele lor sufletesc. Undeva, în Filocalie, la Sfântul Marcu Ascetul, se spune: „*Câștigul pe care-l aruncă el adunăți-l tu, ție*”. Cum vine asta ? Adică, atunci când cineva renunță la câștigul pe care l-ar avea dacă ar fi bun, și fiind rău îți face ție rău, tu să primești împrejurarea aceasta pentru a te verifica pe tine însuși dacă ești pătimăș sau nepățimăș, și în cazul în care ești pătimăș să te silești să treci de la pătimire la nepățimire, și atunci acela, în loc să-ți facă rău, îți face bine.

Recunoștința nu-l odihnește numai pe acela către care o ai, ci recunoștința te odihnește și pe tine; ori binele pe care-l faci e un fel de mir vărsat peste celălalt. Domnul Hristos a primit mir de la o femeie care a vărsat mirul peste El; deci, așa ceva face recunoștința. Atunci când s-a vărsat mir peste Domnul Hristos, când s-a turnat mirul acela s-a umplut casa de mirosul mirului. Tot așa și din recunoștința noastră se umple sufletul nostru de mir mirositor și în jurul nostru de aduce mir mirositor.

În Sinaxarul din Sâmbăta lăsatului sec de carne este un cuvânt al Sfântului Atanasie cel Mare care zice așa: „*Cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos*”, el mai întâi se împărtășește de mirosul cel frumos. Orice bine pe care-l facem în lumea aceasta, orice recunoștință, orice mulțumire pe care o aducem lui Dumnezeu și oamenilor, înmulțește mirosul cel bun, înmulțește mirul, ne face să ne bucurăm noi înșine de ceea ce putem da altora. Dacă s-ar înmulți recunoștința în lumea aceasta s-ar înmulți, și bucuria, și binele, și mulțumirea.

PROGRAM
Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea
Creștinilor - Iași, 18-25 ianuarie 2006

MIERCURI, 18 ianuarie ora 17.00: deschiderea Săptămânii de Rugăciune pentru Unitate, la **Institutul Teologic Romano-Catolic "Sf. Iosif"**.

celebrant: pr. prof. dr. Wilhelm Dancă, rectorul Institutului Teologic Romano-Catolic

omilie: pr. conf. dr. Ioan Vicovan, prodecanul Facultății de Teologie "Dumitru Stăniloae"

JOI, 19 ianuarie ora 17.00: capela Facultății de Teologie "Dumitru Stăniloae"

celebrant: pr. prof. dr. Viorel Sava, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă

omilie: pr. prof. dr. Wilhelm Dancă rectorul Institutului Teologic Romano-Catolic

VINERI, 20 ianuarie ora 17.00: biserica "Sf. Tereza"

celebrant: pr. Anton Farcaș

omilie: pr. dr. Ioan Chirvasă

SÂMBĂTĂ, 21 ianuarie ora 17.00: Biserica "Sfântul Gheorghe" - Catedrala mitropolitană veche

celebrant: Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Daniel

omilie: Prea Sfințitul Petru, Episcop catolic de Iași

DUMINICĂ, 22 ianuarie ora 17.00: Catedrala "Sf. Fecioară Maria, Regină"

celebrant: Prea Sfințitul Petru Gherghel

omilie: Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Daniel

LUNI, 23 ianuarie ora 17.00: Biserica "Sfinții Împărați Constantin și Elena"

celebrant: pr. Ștefan Popotă

omilie: pr. dr. Alois Fechet

MĂRTI, 24 ianuarie ora 17.00: Biserica "Sfântul Anton"

celebrant: pr. Iosif Comorașu

omilie: pr. Toma Gradinaciuc

MIERCURI, 25 ianuarie ora 17.00: se încheie Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, la Biserica "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" - Bărboi

celebrant: pr. protopop Constantin Andrei

omilie: pr. Iosif Dorcu, decan de Iași

Câteva date importante din istoria Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor

1740 – În Scoția ia ființă o mișcare pentecostală cu legături în America de Nord, al cărei mesaj pentru reînnoirea credinței cheamă la rugăciune pentru și împreună cu toate Bisericile.

1820 - Reverendul James Haldane Stewart publică *Sfaturi pentru unitatea generală a creștinilor în vederea unei revărsări a Duhului (Hints for the Outpouring of the Spirit)*.

1840 - Reverendul Ignatius Spencer, un convertit la catolicismul roman, sugerează o "Unire în rugăciune pentru unitate".

1867 - Prima adunare a episcopilor anglicani la Lambeth insistă asupra rugăciunii pentru unitate în introducerea făcută la rezoluțiile sale.

1894 - Papa Leon al XIII-lea încurajează practicarea Octavei de rugăciune pentru unitate în contextul Rusaliilor.

1908 – Se celebrează prima Rugăciune pentru unitatea Bisericii, la inițiativa reverendului părinte Paul Wattson.

1926 - Mișcarea "Credință și Constituție" începe publicarea de "Sugestii pentru o Octavă de rugăciune pentru unitatea creștinilor".

1935 - În Franța, abatele Paul Couturier devine avocatul "Săptămânii universale de rugăciune pentru unitatea creștinilor pe baza unei rugăciuni făcute pentru unitatea ce o vrea Hristos prin mijloacele voite de el".

1958 - Centrul "Unitatea Creștină" din Lyon (Franța) începe să pregătească tematica pentru Săptămâna de rugăciune în colaborare cu Comisia "Credință și Constituție" a Consiliului Ecumenic al Bisericilor.

1964 – În cadrul unei solemnități, Patriarhul Ecumenic Athenagora și Papa Paul al VI-lea au recitat împreună rugăciunea lui Hristos "ca toți să fie una" (*In 17*). Urmare acestui act, Conciliul Vatican II încurajează practica Săptămânii de rugăciune, căci rugăciunea trebuie să devină sufletul mișcării ecumenice.

1966 - Comisia "Credință și Constituție" și Secretariatul Catolic pentru Unitatea Creștinilor hotărăsc să pregătească împreună textele pentru Săptămâna de rugăciune din fiecare an.

1994 – Pentru prima dată textele sunt pregătite în colaborare cu Alianța Universală a Uniunilor Creștine ale Tinerilor (YMCA) și Alianța Universală a Uniunilor Creștine Feminine (YWCA).

În România, conform recensămintelor rezultă că din totalul de peste 22 milioane de locuitori, 99% se declară creștini. În ceea ce privește celelalte comunități religioase, 9.000 sunt evrei, 56.000 musulmani iar câteva mii de români se declară ateii sau necredincioși.

Cea mai mare comunitate religioasă este Biserica Ortodoxă Română, careia îi aparțin 86,8% de creștini români (19,8 milioane de persoane). Biserica Romano-Catolică (5%) are 1,16 milioane de credincioși în timp ce Biserica Greco-Catolică afirmă că are mai mult de 700.000 de membri. Biserica Reformată are 800.000 de membri, Biserica Evanghelică Luterană 21.000 de membri, Biserica Evanghelică Luterană a Confesiunii de la Augsburg 17.000 de membri. Comunitatea Unitariană are în jur de 76.000 de credincioși, Biserica Armeană 2.000 de membri, în timp ce Bisericile libere - Baptiste, Pentecostale, Adventiste, Evanghelice și altele constituite în Alianța Evanghelică - reunesc ceva mai mult de jumătate de milion de creștini

Aflată sub auspiciile bunelor relații dintre ierarhii celor două Biserici din Iași – Ortodoxă și Catolică – în fiecare an Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor se bucură de o tot mai mare receptivitate în rândurile credincioșilor.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
 Preot paroh Mihai Mărgineanu
 Preot II Viorel Mihalache
 Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.